

D ů v o d y:

Dovolací rekurs manželky by mohl míti úspěch jen za předpokladů § 16 nesp. říz., jichž tu není. Stěžovatelka spatřuje zřejmý rozpor rozhodnutí se zákonem v tom, že prý v rozvodovém sporu bylo zjištěno jen výsledkem stran, že k odpuštění nedošlo, že manželka i ještě později manželu nadávala a že se manželé chovali způsobem, který vedl k hlubokému rozvratu. Stěžovatelka napadá takto v nesporném řízení zjištění skutečností ve sporu rozvodovém a zastává názor, že v řízení rozlukovém podle § 17 rozl. zákona nelze přihlížeti k tomu, co bylo zjištěno ve sporu rozvodovém výsledkem stran, protože tohoto průvodu nelze v rozlukovém řízení použítí a protože nesporný soudce může vysloviti rozluku jen, kdyby ji byl býval mohl vysloviti i sporný soudce. Tento názor jest mylný. I kdyby bylo tvrzení stěžovatelčino o jediném důkazu výsledkem stran o určitých skutečnostech v této všeobecnosti pravdivé (ač není), nic by jí to neprospělo. Nejvyšší soud vyslovil již v plenárním usnesení ze dne 9. února 1921, čís. pres. 163/21, uveřejněném pod čís. 918 sb. n. s. a zevrubně odůvodnil i v dalším rozhodnutí čís. 1711 sb. n. s., že lze povolit rozluku manželství podle § 17 rozl. zák. i na podkladě rozsudku pro zmeškání (což jest ještě méně, než kontradiktorní rozsudek, vybudovaný třeba jen na výsledku stran), vyslovil dále, že zákon nijak nepředpisuje, aby rozlukové důvody v mimosporném řízení podle § 17 rozl. zákona byly zjištěny objektivně podle zásad platných pro rozlukové spory a posléze, že se zákon nezmiňuje o způsobu, jakým byly skutečnosti zjištěny ve sporu rozvodovém. Důvody rozhodnutí čís. 1711 sb. n. s. výslovně pojednávají také o případě, že by bylo žalobě o rozvod vyhověno podle zjištění získaných výsledkem stran. Nejvyšší soud nemá příčiny, by se v souzeném případě uchýlil od zmíněných právních názorů a odkazuje stěžovatelku na podrobné důvody citovaných rozhodnutí. Pokud jde o výrok o vině, převezme jej rozlukové usnesení podle § 17 rozl. zák. prostě z právoplatného rozsudku rozvodového, neobírajíc se již otázkou viny.

Čís. 10368.

Věřitelova přihláška k vyrovnání má zpravidla jen význam formální, sleduje účel použití hlasovacího práva, nerozhoduje však o jsoucnosti pohledávky. To však nevylučuje, by nebylo lze ve způsobu a v obsahu přihlášky spatřovati zřeknutí se částky, jež v přihlášce byla pominuta, nanejvýš přihlásil-li věřitel k vyrovnacímu řízení svým právním zástupcem na úrocích, máje v rukou rozsudek o jejich výši, částku menší, aniž za vyrovnacího řízení, v němž bylo o jeho pohledávce pro její částečnou spornost výslovně jednáno, přihlášku opravil.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1930, Rv I 1913/29.)

Žalobce domáhal se nepřipustnosti exekuce vedené proti němu k vydobytí pohledávky, tvrdě, že vymáhaná pohledávka pochází z doby před

tím, než bylo o jeho jmění zahájeno vyrovnání, jež řádně splnil. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolatelka vytýká, že první soud nezjistil závažnou okolnost pro posouzení sporu, že vyrovnací edikt byl vyvěšen dne 30. června 1927, takže vyrovnávací řízení bylo tímto dnem zahájeno a důsledkem toho útraty 187 Kč přisouzené rozsudkem ze dne 30. června 1927 spadají rovněž do vyrovnání. Z toho vyvozuje, že první soud nesprávně věc po stránce právní posoudil, dospěv k úsudku, že vyrovnací kvota činila 161 Kč, jež žalující strana zaplatila, a nezapočetl ony útraty 187 Kč. Než tyto výtky jsou bezpodstatné. Z vyrovnacích spisů, zejména z vyrovnacího ediktu ze dne 29. června 1927 správně zjistil první soud, že edikt byl vyhlášen již dne 29. června 1927. Podle § 7 vyr. ř. jsou účastny vyrovnacího řízení jen ty pohledávky, jež tu byly v čase vyhlášení vyrovnacího řízení. Poněvadž jest mezi stranami nesporno, že útraty 187 Kč byly přisouzeny žalované straně teprve rozsudkem ze dne 30. června 1927, vznikla tato pohledávka až po zahájení vyrovnacího řízení a není ho tudíž účastna. Právem proto první soud při výpočtu vyrovnací kvoty nevzal zřetel na onu pohledávku. Dále vytýká odvolatelka prvému soudu, že při výpočtu vyrovnací kvoty nepřihlížel k úrokové pohledávce 115 Kč, jež jest rovněž zjevna z rozsudku ze dne 30. června 1927. V tom směru zjistil první soud z vyrovnacích spisů a soud odvolací zjištění to jako spisům odpovídající v plném rozsahu přejímá, že žalovaná strana přihlásila k vyrovnacímu řízení žalující strany na úrocích jen 21 Kč 50 h. Připočte-li se tato částka k pohledávce 2561 Kč, činí 50% 1291 Kč 25 h a tudíž jedna splátka (osmý díl) 161 Kč 41 h. A, ano jest nesporno, že žalující strana platila splátky po 161 Kč 97 h, právem uznal první soud; že jsou povinné vyrovnací splátky úplně zapraveny. Je jen ještě otázkou, zda jest kromě přihlášené úrokové pohledávky 21 Kč 50 h čítati ještě další úroky přisouzené rozsudkem prvního soudu ze dne 30. června 1927 za dobu od 12. ledna 1927 do 29. června 1927 ve výši 94 Kč, jak odvolatelka tvrdí v odvolání. V tom směru je odvolací soud toho názoru, že v tom, že odvolatelka přihlásila k vyrovnacímu řízení svým právním zástupcem na úrocích jen 21 Kč 50 h a že za vyrovnacího řízení tuto svou přihlášku neopravila, jest shledávati zřeknutí se nároku po rozumu § 1444 obč. zák. a že tudíž není nutno tuto další částku do vyrovnací kvoty započítati.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, opřené jen o dovolací důvod právní mylnosti (§ 503 čis. 4 c. ř. s.), zdůrazňuje právem, že věřitelovy přihlášky, alespoň podle obvyčejného sběhu věci, zpravidla mají jen význam formální, že sledují účel použití hlasovacího práva a že nijak nerozhodují o jsoucnosti pohledávky. Vše to však nevylučuje, by každý případ přihlášky nebyl samostatně posuzován podle zvláštních okolností a by nebylo lze ve způsobu a v obsahu přihlášky přec jen spatřovati, jakž učinil odvolací soud.

v napadeném rozsudku, zřeknutí se částky, jež v přihlášce skutečně podané byla pominuta. Přihlíží-li se v souzeném případě se zřetelem na jeho zvláštní nesporný sběh k ustanovení §§ 863 a 914 obč. zák., nelze míti za právně mylný (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) názor odvolacího soudu, že v tom, že odvolatelka přihlásila k vyrovnacímu řízení svým právním zástupcem na úrocích — majíc v rukou rozsudek o vyšší jejich částce — jen 21 Kč 50 h, a v tom, že za vyrovnacího řízení svou přihlášku, o níž bylo pro její částečnou spornost výslovně jednáno, neopravila, jest shledávati zřeknutí se nároku co do nepatrné jeho části, o kterou rozsudečný její nárok převyšuje přihlášenou jeho část (§ 1444 obč. zák.), a že tudíž není nutno tuto další částku do vyrovnací kvoty započítati. Tomu není ani na závadu, že žalobce, maje snad též v rukou rozsudek o sporné pohledávce, i její výši znal, neboť není překážky, by se věřitel nevzdal i vykonatelné pohledávky, a právě okolnost, že věřitel, ačkoli z vykonatelného rozsudku výši svého nároku přesně znal, pohledávku přece přihlásil menší částkou a na ní přestal, nutká podle § 863 obč. zák. k závěru, že se plného nároku z části vzdal ať již z jakýchkoli důvodů, po případě snad i pro vlastní pochybnosti o početní správnosti částky rozsudkem přiznané. Není tudíž odvolací rozsudek právně mylný.

Čís. 10369.

Přetržení promlčení uznáním dlužníka.

Není třeba uznání výše pohledávky, stačí uznání nároku co do důvodu. Stačí jednostranné uznání, jež nepotřebuje přijetí, musí se však státi proti oprávněnému věřiteli nebo jeho zástupci. Stalo-li se proti jednateli bez příkazu, jest třeba, by zastoupený schválil dodatečně jednání jednatele bez příkazu. Nestačí dodatečné schválení zastoupeným věřitelem v době, kdy promlčení pohledávky bylo již dokonáno.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1930, Rv II 868/29.)

Žalující veřejná obchodní společnost byla členem věřitelského spolku, jehož stálým zástupcem byl Dr. B. Dr. B. ujednal se žalovaným mimo soudní vyrovnání, jež však žalovaný nedodržel. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalující společnost na žalovaném zaplacení peněžité pohledávky. Námitce žalovaného, že zažalovaná pohledávka jest promlčena, čelila žalobkyně tím, že žalovaný uznal zažalovanou pohledávku k Dr. B-ovi, čímž prý bylo promlčení přetrženo. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobkyně vytýká, že jest firmou slovenskou a že pro ni platí právo platné na Slovensku, nikoli tedy § 1486 obč. zák. o tříleté promlčecí lhůtě, nýbrž promlčecí lhůta třicetidvou let. Vytýká to však neprávem, neboť podle vlastního přednesu žalobkyně povstala sporná pohledávka